

Latviešu valodā izdots arī K. Dž. Tjūdoras romāns
“**Krīta vīrs**”

Dažiem rakstniekiem tas piemīt, bet dažiem – ne. K. Dž. Tjūdora ar to ir bagātīgi apveltīta – romāns “Paslēptuve” ir patiesi satriecošs un aizraujošs.

Lī Čailds

Ja jums patīk manas grāmatas, noteikti patīks arī Tjūdoras “Paslēptuve”.

Stīvens Kings

Labirintam līdzīgs stāsts, kas neļāva man atminēt noslēpumu līdz pat tā beigām.

Vela Makdermida

Romāns “Paslēptuve” ir meistarīgi uzrakstīts, un nav viegli noticēt, ka tas ir autores otrais darbs.

Džeimss Osvalds

Tjūdoru var uzskatīt par Lielbritānijas sieviešu kārtas Stīvenu Kingu. Gandrīz katra romāna “Paslēptuve” lappuse rada baiļu tirpas...

Daily Mail

C. J. TUDOR

The
Taking
of
annie
thorne

K. DŽ. TJŪDORA

Paslēptuvs

No angļu valodas tulkojusi

Aija Čerņevska

821.111-31
Tj 800

C. J. Tudor

THE TAKING OF ANNIE THORNE

Copyright © C. J. Tudor, 2019

First published in Great Britain by Michael Joseph 2019.

All rights reserved.

Cover © Bella Molnar

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Aija Čerņevska, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8496-6

Rakstnieka darbs atgādina puzli.
Mums vajadzīga pacietība,
neatmaidība un reizēm arī kāds,
kurš palīdz salasīt izbirušos gabaliņus.

Šis darbs veltīts Nīlam pateicībā par atbalstu.

PROLOGS

Jau pirms ieešanas kotedžā Gerijs saprot, ka atgadījies kaut kas briesmīgs.

Par to liecina pa atvērtajām durvīm plūstošā šķebīgi salkanā smaka, sutīgi karstajā gaitenī dūcošās mušas, bet, pat ja tās nav pietiekami drošas norādes, ka šajā mājā laikam ir noticis kaut kas tiešām ļauns, tad šīs aizdomas apstiprina klusums.

Uz piebraucamā ceļa stāv glīts, balts automobilis *Fiat*, pie sienas līdzās ārdurvīm piesliets velosipēds, priekšnamā pamests gumijas zābaciņu pāris. Ģimenes mājoklis. Šādos mājokļos ir jūtama dzīvības atbalss, pat ja tie ir tukši. Tādā nedrīkstētu valdīt tik smaga drūmu priekšnojautu noskaņa, smacējoši nedzīvs klusums, kāds jūtams šajā mājā.

Tomēr viņš uzsauc vēlreiz: – Ei! Vai te kāds ir?

Šerila paceļ roku un sparīgi pieklauvē pie atvērtajām durvīm. Kad viņi ieradās, tās bija aizvērtas, bet neaizslēgtas. Arī tā nevaradzētu būt. Lai cik mazs ciematiņš ir Ārnhilla, iedzīvotāji tomēr parasti aizslēdz māju durvis.

– Policija! – Šerila iesaucas.

Nekā. Ne biklu soļu, ne grīdas iečīkstēšanās, ne čuksta. Gerijs nopūšas, sajūtot mānīcīgu nevēlēšanos ieiet. Un ne tikai nāvi vēstošās puvuma dvakas dēļ. Ir vēl kas. Kāda pirmatnēja baisma, kas it kā mudina pagriezties un steigšus doties projām.

– Seržant? – Šerila paraugās augšup uz viņu, jautājoši pacēlusi smalku kā diedziņš uzaci.

Viņš ieskatās acīs tikai piecas pēdas un četras collas garajai teju simt mārciņas smagajai pāriniecei. Ar savu augumu – pāri par sešām pēdām – un gandrīz divdesmit stounu* svaru Gerijs ir gluži kā lācis Balū no “Džungļu grāmatas” līdzās Šerilai kā mazajam briedenam Bembijam. Vismaz pēc izskata. Pēc rakstura gan ne – pietiek jau ar to vien, ka Gerijs mēdz raudāt, skatoties Disneja multfilmas.

Viņš īsi, drūmi pamāj ar galvu, un abi pārinieki dodas iekšā.

Nāsīs iesitas apdullinoša liķu trūdu smaka. Gerijs norij siekalas, cenšoties elpot caur muti, un dedzīgi ilgojas, lai kāds cits – *vien-alga kurš* – būtu atbildējis uz šo zvanu. Šerila pretīgumā saviebjas un aizspiež degunu ar plaukstu.

Šīm mazajām kotedžām ir diezgan līdzīgs plānojums. Neliels gaitenis. Kreisajā pusē kāpnes uz augštāvu. Pa labi – dzīvojamā istaba, tālāk gaiteņa galā maza virtuvīte. Gerijs pagriežas uz dzīvojamās istabas pusi. Atver durvis.

Gerijs jau iepriekš ir redzējis liķus. No notikuma vietas aizbēguša autovadītāja mašīnas notriektu mazu zēnu. Fermas aprīkojuma sakropļotu pusaudzi. Jā, tie bija drūmi skati. Protams, sāpēja sirds par upuriem. Taču šis!... Šis ir briesmīgs, viņš vēlreiz nodomā. Tiešām briesmīgs.

– Sūdu būšana! – Šerila izdveš, un Gerijs saprot, ka pats nebūtu varējis pateikt trāpīgāk.

Visas šausmas izteiktas šajā vienā izteicienā. *Sūdu būšana*.

Istabas vidū uz nodiluša ādas dīvāna pretī lielam plakanā ekrāna televizoram saļimusi sievietē. Ekrāna vidū iesists liels robs ar plaisām uz visām pusēm kā zirnekļa tīkls, pa kuru laiski ložņā desmitiem lielu, zilu liķmušu.

Pārējās mušas dūc ap sievieti. *Ķermenī*, Gerijs atgādina sev. Tas vairs nav cilvēks. Tikai liķis. Tikai kārtējā izmeklējamā lieta. Saņemies!

* Stouns (*stone*) – britu svara mērvienība. 1 stouns = 6,35 kg. (Šeit un turpmāk – *tulk. piez., ja nav norādīts citādi.*)

Par spīti trūdēšanas izraisītajam uzblīdumam, joprojām var redzēt, ka dzīves laikā šī sieviete droši vien bijusi slaida, ar bālu ādu, kas tagad izraibināta ar plankumiem un zaļganām vēnām. Viņa ir glīti ģērbusies – rūtainā krekļā, piegulošās džinsa biksēs un ādas zābakiem kājās. Vecumu ir grūti noteikt, galvenokārt tāpēc, ka viņa zaudējusi gandrīz pusi galvas. Nekur tālu gan šī daļa nav pazudusi. Pikas un gabali no tās ir pieķērušies pie sienas, grāmatplaukta un dīvāna spilveniem.

Nav īpaši jāšaubās par to, kurš nospiedis šautenes gaili. Ierocis joprojām guļ sievietes klēpī, pietūkušo pirkstu satverts. Gerijs ātri iztēlojas notikušo. Ieliek stobra galu mutē, nospiež gaili, lode izurbjas cauri mazliet pa kreisi, jo tieši tajā pusē ir lielākie bojājumi, un tas ir gluži loģiski, tāpēc ka šautene ir upura labajā rokā.

Gerijs ir tikai uniformētais seržants, kurš nav pārāk izglītots tiesu medicīnas jomā, taču viņš aizrautīgi skatās TV seriālu *CSI*.

Trūdēšana acīmredzot sākusies visai ātri. Mazajā kotedžā ir ļoti karsti, pat smacīgi. Ārā temperatūra ir ap 75 grādiem*, bet istabā ar aizvērtiem logiem tā droši vien sasniegusi gandrīz 90 grādus** pat aiz aizvilktiem aizkariem. Gerijs jau jūt, kā sviedru tērcītes plūst pār muguru un padusēs iezogas miklums. Šerila, kas vienmēr saglabā vēsu prātu, tagad slauka pieri un šķiet apstulbusi.

– Sūdu būšana! Kāda ķeža! – viņa novaidas nedzirdētā gurdenumā.

Policiste, šūpodama galvu, nopēta uz dīvāna gulošo līķi, tad pārļaiž skatienu istabai, sakniebusi lūpas un drūmi saraukusi pieri. Gerijs var nojaust, ko viņa domā. *Glīta kotedža. Glīts auto. Glītas drēbes. Taču neko nevar īsti zināt. Nevar īsti zināt, kas aiz tā visa slēpjas.*

Līdz ar ādas dīvānu istabā vēl atrodas masīvs ozolkoka grāmatplaukts, neliels kafijas galdiņš un televizors. Gerijs vēlreiz paraugās uz to, būdams neizpratnē par lielo plaisu ekrānā un arī

* 75 grādi pēc Fārenheita = 24 °C.

** 90 grādi pēc Fārenheita = 32 °C.

par to, kāpēc tas šķiet tik pievilcīgs ložņājošajām mušām. Viņš pasper dažus soļus uz priekšu, saplīsušajiem stikliem čirkstot zem kājām, un pieliecas.

Tuvumā viņš uzreiz pamana iemeslu. Saplaisājušais stikls ir pārklāts ar tumšām, sarecējušām asinīm. Liels asiņu daudzums arī notecējis no ekrāna uz grīdas, un Gerijs apjauš, ka tikko bija gandrīz iekāpis lipīgā šķidrumsa peļķē, kas izplūdusi uz grīdas dēļiem.

Šerila nostājas viņam līdzās. – Kas tas? Asinis?

Gerijs atceras velosipēdu. Gumijas zābaciņus. Klusumu.

– Jāpārmeklē visa kotedža, – viņš saka. Šerila pievērš viņam bažīgu skatienu un pamāj ar galvu.

Kāpnes ir stāvas, čikstošas un arī notrieptas ar tumšām asiņu švīkām. Augšstāvā, šaurā kāpņu laukumīnā, ir durvis uz divām guļamistabām un mazu vannasistabu. Ja vien tas iespējams, šeit, augšstāvā, karstums ir vēl lielāks un smaka – vēl atbaidošāka. Gerijs rāda Šerilai uz vannasistabas pusi. Īsu mirkli viņam šķiet, ka pāriniece iebildīs. Skaidri jūtams, ka smaka nāk no vienas guļamistabas, tomēr šoreiz viņa paklausa augstākas dienesta pakāpes kolēģa rīkojumam un piesardzīgi dodas pāri kāpņu laukumīnam.

Gerijs pagriežas pret pirmo guļamistabu, sajūtot mutē rūgti metālisku garšu, tad piesardzīgi paver durvis.

Šī ir sievietes istaba. Tīra, kārtīga un tukša. Vienā stūrī drēbju skapis, pie loga kumode, plata gulta, pārklāta ar spodru krēmkrāsas dūnu segu. Uz naktsгалdiņa tikai lampa un fotogrāfija vienkāršā koka rāmī. Gerijs pieiet un paņem to. Mazs zēns, desmit vai vienpadsmit gadus vecs – sīks, stiegrains augums, plats smaids sejā un izspūruši gaiši mati. *Ak Dievs*, Gerijs pēkšņi sāk lūgties. *Lūdzu, Dievs, tikai ne to...*

Ar vēl smagāku sirdi viņš atkal iziet gaitenī, kur gaida Šerila, bāla un saspringusi.

– Vannasistaba ir tukša, – viņa paziņo, un Gerijs saprot, ka viņai galvā tāda pati doma. Atlikusi tikai viena istaba. Jāatver tikai vienas durvis, lai atrastu lielo *balvu*. Viņš pikti aizgaiņā

kādu mušu un labprāt vēlētos dziļi ievilkt elpu, lai saņemtos, ja vien rīkle tāpat jau nebūtu smakas aizžņaugta. Tad nu viņš pasniedzas pēc roktura un atver durvis.

Šerilai ir pārāk stingrs raksturs, lai ļautos nelabumam, tomēr Gerijs dzird, kā viņa norīstās. Viņam pašam arī iekšas apmet pamatīgu kūleni, tomēr izdodas apspiest vēmienu.

Viņš kļūdījās, domājot, ka notikušais ir briesmīgs. Šis jau ir īsts vājprāta murgs.

Zēns izstiepies gultā virs segas, ģērbies pārāk lielā T kreklā, platos šortos un baltām sporta zeķītēm kājās. To elastīgā apmale dziļi iespiedusies pietūkušajā kāju miesā.

Koši baltas zeķītes, Gerijs neviļus ievēro. Žilbinoši baltas. Kā pirmoreiz uzvilktas. Kā mazgāšanas līdzekļa reklāmā. Bet varbūt tā tikai šķiet, jo viss pārējais ir sarkans. Tumši sarkans. Sarkanums izplūdis pār plato T kreklu, izšķaidīts pa spilveniem un palagiem. Bet puisēna sejas vietā rēgojas tikai liela sarkanas ķēpas masa, bez sejas vaibstu pazīmēm, un pa to rāpo ņudzošu melnu kukaiņu – mušu un vaboļu – bari, ložņājot iekšā un ārā pa sakropļoto miesu.

Gerija atmiņā pazib sadragātais televizora ekrāns un asiņu peļķe uz grīdas, un pēkšņi viņam viss kļūst skaidrs. Zēnu daudzija ar seju pret televizoru vēl un vēlreiz, pēc tam trieca pret grīdu, padarot neatpazīstamu un laupot viņam seju.

Un varbūt tieši tāds bija šo izdarību mērķis, viņš nodomā, paceļot skatienu pret vēl kādu sarkanumu. Uzkrītošāko sarkanumu. To, ko nav iespējams nepamanīt. Lieli burti uztriepti uz sienas virs puisēna ķermeņa.

NAV MANS DĒLS.

I

Nekad nevajag atgriezties. Tā ļaudis vienmēr pamāca. Apstākļi būs mainījušies. Nekas vairs nebūs tā kā tavās atmiņās. Labāk atstāj pagātņi pagātnē. Protams, to pēdējo ir vieglāk pateikt nekā izdarīt. Pagātnei piemīt niķis atkārtoties. Kā negaršīga karija porcijai.

Es negribu atgriezties. Tiešām negribu. Daudz ko citu es paciestu labāk, piemēram, ļautu, lai mani dzīvu sagrauž žurkas, vai piedalītos līnijdejās. Tik ļoti vairs negribu redzēt to mēslu bedri, kurā pavadīju bērnību. Tomēr dažkārt nav citas izvēles kā vien nepareizā.

Tāpēc es tagad braucu pa likumainu A kategorijas ceļu Ziemeļu Notingemšīras laukos pirms septiņiem pašā rīta agrumā. Sen neesmu braucis pa šo ceļu. Un, ja tā padomā, tad arī sen neesmu bijis nomodā septiņos no rīta.

Ceļš ir patukšs. Tikai pāris mašīnu apdzēn mani, viens vadītājs skaļi uztaurē (protams, dusmojoties, ka es neļauju viņam traukties Luisa Hamiltona* stilā uz kādu draņķīgu darbu, ko nedrīkst nokavēt ne minūti). Patiesību sakot, jāatzīst, ka es tiešām braucu lēni. Degunu gandrīz pie vējstikla piebāzis, esmu iekrampējies stūrē tā, ka pirkstu kauliņi kļuvuši balti un asi no sasprindzinājuma. Tik lēni.

* Luiss Hamiltons (*Lewis Carl Davidson Hamilton*, dz. 1985. g.) – britu autosportists, kurš piedalās Pirmās formulas sacensībās *Mercedes-AMG Petronas Motorsport* komandā.

Man nepatīk vadīt auto. Cenšos pēc iespējas to nedarīt. Eju kājām vai braucu ar autobusu vai vilcienu, ja jādodas tālākā ceļā. Diemžēl Ārnhilla nav iekļauta nevienā tālsatiksmes autobusu maršrutā, bet tuvākā dzelzceļa stacija ir divpadsmit jūdžu attālumā. Vienīgā reālā iespēja ir stūrēt pašam. Arī šajā ziņā nav izvēles.

Ieslēdzu pagrieziena signālu un nogriežos no galvenās maģistrāles uz šaurāku un nedrošāku zemesceļu tīklu. Abās pusēs plešas garlaicīgi brūni un netīri zaļi lauki, cūkas ošņā gaisu no sarūsējušām gofrētā skārda būdām rudeniņu bērzu birztalu ielokā. Šervudas mežs vai vismaz tā atliekas. Mūsdienās Robinu Hudu un Mazo Džonu var ieraudzīt tikai uz bezgaumīgi zīmētām noplukušu krodziņu izkārtņēm. Tajos sēdošie vīri parasti ir pat vairāk nekā jautri un var laupīt svešniekam dažus zobus, ja tas uz viņiem kaut kā ne tā paskatās.

Šeit, ziemeļos, varbūt pat nav tik ļoti drūmi. Notingemšīra arī neatrodas tik tālu ziemeļos – ja nu vienīgi tā šķiet tiem, kuri nekad nav atstājuši M25* ellīgos apkampienus, – taču šis apvidus ir tāds kā bezkrāsains, vienmuļš, tam pietrūkst laukiem raksturīgā možuma. It kā raktuves, kas savulaik tik lepmi valdīja pār visu, būtu no pazemes apkaimei slepus izsūkušas dzīvības dzirksti.

Beidzot, kad jau tik ilgi nebiju manījis nekādas civilizācijas pazīmes, pat ne *McDonald's*, pabraucu garām sašķiebtai un izbalējušai plāksnei ceļa kreisajā pusē: LAIPNI LŪDZAM ĀRNHILLĀ! Zem šī uzraksta kāds nekaunīgs asprātis uzņāpis: PIEDRĀZT TEVI.

Ārnhilla nav laipni viesmīlīgs ciemats. Tas ir rūgtuma pilns, saīdzis un noslēgts. Vietējie ļaudis turas savā šaurajā lokā un uzlūko svešniekus ar neuzticību. Šī ciemata gars ir vienlaikus stoiski neatlaidīgs un gurdenuma pārņemts. Šejienieši katru svešu atbraucēju sagaida naidīgi, bet pavada, riebumā nospļaujoties zemē.

* M25 – Londonas apvedceļš; 188 km gara apļveida automaģistrāle, kas apņem Londonu un tās tuvākos apkārtējos reģionus.

Ja neskaita dažas fermu ēkas un vecākas mūra kotedžas nomaļēs, Ārnhilla nav ne senlaicīga, ne gleznaina. Lai gan raktuves slēdza uz visiem laikiem jau gandrīz pirms trīsdesmit gadiem, to mantojums joprojām valda pār ciemata dzīvi kā rūdas iegulas zemē. Šeit nav ne salmu jumtu, ne piekarinātu puķu grozu. Ārpusē pie mājām karājas tikai veļa uz auklām un paretam kāds Anglijas karogs.

Gar galveno ielu satupušas vienmuļas, nokvēpušas rindu mājas līdz ar vienīgo, noplukušo krodziņu “Žiglā lapsa”. Agrāk bija vēl divi – “Ārnhillas vairogs” un “Bullis” –, taču tagad tie sen jau slēgti. Agrākajos laikos (manos laikos) “Lapsas” saimnieks, saukts par Čigānu, pievēra acis, ļaujot mums, dažiem lielākajiem pusaudžiem, krodziņā iedzert. Joprojām atceros, ka netīrajā tualetē izvēmu trīs pintes kokteiļa *Snakebite* – kā man toreiz likās, kopā ar visām iekšām, – tikai tāpēc, lai iznākot mani sagaidītu krodziņa saimnieks ar spaini un grīdas lupatu rokās.

Blakus esošo līdzņemamo uz kodu un cepto kartupeļu tirgotavu “Klejojošais pūķis” arī nav skāris ne progress, ne sveigs krāsojums un, visticamāk, arī jaunumi ēdienkartē ne. Tikai viens robs šajā pagātnes ainā – pazudis mazais stūra veikaliņš, kur mēs mēdzām pirkt lētās košļenes, lidojošos šķīvīšus un *Wham* batoniņus. Tā vietā lepojas *Sainsbury's* ķēdes lielveikals. Izrādās, ka pat Ārnhilla nespēj pilnībā turēties pretī vispārējas attīstības uzvaras gājienam.

Neņemot vērā šo izņēmumu, manas ļaunākās bažas ir piepildījušās. Nekas nav mainījies. Diemžēl šis miests ir tieši tāds pats, kādu es to atceros.

Braucu tālāk pa galveno ielu gar noplukušo bērnu rotaļlaukumu un nelielo vietējo parku. Tā centrā slejas ogļrača statuja – pieminēklis strādniekiem, kuri gāja bojā Ārnhillas raktuvju katastrofā 1949. gadā.

Aiz ciemata centrālajiem objektiem augšā nelielā pakalnā jau saredzami skolas vārti. Ārnhillas akadēmija – tā tagad to sauc. Ēku fasādes uzpostas ar jaunu apdari, vecais angļu valodas korpuss, kur